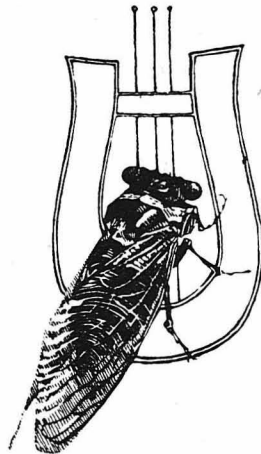

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΪΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είμαι υπερβέβαιη ότι θά καταλάβης, ότι θά νοιώσης τι σου επιβάλλεται να κάμης.

Έσκούνισα το κεφάλι μου χωρίς να της άπαντήσω τίποτα.

Περάσαμε ύστερα στο δωμάτιο του Έρνέστου. Ο πατέρας είχε φύγει. Βραχόταν εκεί ο βοηθός του. Ο Έρνέστος είχε κλειστά τα βλέφαρα. Φαινόταν να κοιμάται. Άν δέν ήξερε κανείς ποί ήταν άκόμα ζωντανός θά τον έπερνε για νεκρό. Τόσο ήταν γλωμός κι άδυνατισμένος.

Κάθησα πλάι στο κρεβάτι, τρομερά άξανημένη, μη έχοντας όμως διάθεση για ύπνο.

Ο Έρνέστος άνέπνεε με δυσκολία και κάπου-κάπου τά χείλη του εσάλευαν σαν να ψιθύριζε κάτι...

Ήταν τόση η σιγή γύρω που δέν άκούγονταν παρά τό τίκ-τάκ του ρολογιού του τοίχου.

Ο βοηθός του γατρού διάβαζε κάτι γιά να περνά τήν ώρα του.

Η κόρησα είχε άκουμαίσει τό κεφάλι της στό χέρι της κι είχε βυθισθεί σε σκέψεις.

Μισόκλεισα τά μάτια μου και άρχισα να σκέπτομαι όσα μου είχε πει πού όλίγιο. Τό μέλλον μ' έφοβίσε τρομερά. Τι έπρεπε ν' άποφασίσω...

Έμεινα έτσι βυθισμένη σε σκέψεις ώρα πολλή ώς πού βύθισα στόν ύπνο, χωρίς να τό καταλάβω...

(Άπ' τό Ήμερολόγιο τής Λιάνας Σαβάζ)
(Συνέχεια)

Όταν ξύπνησα ό Έρνέστος κοιμόταν άκόμη. Η κόρησα έσκέπτετο καθισμένη στόν καναπέ με τά μάτια μισόκλειστα και ό βοηθός του γατρού έξακολουθούσε να διαβάει.

Γύρισα πρós τήν κόρησα, τήν έσπρωξα έλαφρά στόν ώμο και τής είπα :

— Δέν θές ν' αναπαυθής λιγάκι ;

— Όχι άκόμη, μου άπάντησε, νομίζω όμως πώς θάπορε να πάς έσύ πρώτη να πλαγιασής. Φαίνεται έξαιρετικά άποκαμωμένη.

Ήμουν πραγματικώς τρομερά κουρασμένη. — Πήγαινε... πήγαινε... μου είπεν ή κόρησα. Θά καθήσω έγώ έδώ άρκετή ώρα άκόμη. Άν παραστή ανάγκη θά ρθώ να σε ξυπνήσω...

Γύρισα και κτύπησα τόν βοηθό του γατρού, ό όποιος παρακολουθούσε τήν κουβέντα μας. Κατάλαβε τό βλέμμα μου και μου έγνεψε καί αυτός πως μπορούσα ν' άποσυρθώ.

Έσκυψα, και φίλησα τήν κόρησα, τήν ευχαρίστησα για τήν καλοσύνη της κι έσηκώθηκα να φύγω. Καθώς προχωρούσα όμως πρós τήν πόρτα, σιγοκατώντας και με τό βλέμμα πρós τόν Έρνέστο, είδα έξαφνα τά μάτια του ν' άνοίγουν και να καρφώνονται επάνω μου.

Ήταν κάπου άπόροπτο αυτό, μά και έντελώς φυσικό κ' έν τούτους δέν ξέρω γιατί μ' έτίραξε τόσο, γιατί έκαμε τήν καρδιά μου να σκρηνήσει. Άλμωπινα όρθη καταμεσής στό δωμάτιο, σαστισμένη, μη ξέροντας τι να κάμω, μη έχοντας τί δύναμη να μείνω ή να φύγω...

Τά μάτια του Έρνέστου γύρισαν για μία στιγμή πρós τόν βοηθό του γατρού, κατόπιν πρós τήν κόρησα κ' έπειτα ξανακαρφώθηκαν επάνω μου...

Κατέβηκα τότε μεγάλη προσπάθεια για να συνέλθω και να κάμω ένα βήμα πρós τό κρεβάτι του.

Έσκυψα κοντά του και τόν ρώτησα :

— Είσαι ήσυχος φίλε μου ; Μήπως θέλεις τίποτε ;

Άντί να μου άπαντήσει ό Έρνέστος, μου κτύπησε κάμποσα δευτερόλεπτα βαθειά στά μάτια κ' ύστερα μου ψιθύρισε με τήν άδυνατισμένη και υπόκοψη φωνή του, πούμοιαζε σαν νάβγαίνα μεσα από τάφο :

— Πού πήγαίνεις ;

— Έπήγαινα ν' αναπαυθώ λίγο. Άν θές όμως θά μείνω μαζύ σου.

— Είσαι κουρασμένη ;

— Ό, όχι...

— Θέλεις να μείνεις λιγά λεπτά μαζί μου ; Ήθελα να σου μιλήσω !

— Και τό ρωτάς φίλε μου ; Νά, θά καθήσω έδώ κοντά σου...

Δός μου τό χέρι σου...

Ο Έρνέστος δέν μου άπάντησε. Γύρισε πάλι πρós τόν βοηθό του γατρού και τήν κόρησα και μου είπε σιγά :

— Ήθελα να μείνουμε έντελώς μόνοι.

— Όπως θές... Νά τό είπώ στην κόρησα...

— Δέν θά δυσαρεστηθής γι' αυτό ;

— Ό, κάθε άλλο, είνε άλλωστε πολύ κουρασμένη και θά τήν παρακαλέσω να πάη να πλαγιασεί.

— Νά, ά ; γίνή έτσι... Πές και στόν βοηθό του γατρού να περάσει στην βιβλιοθήκη. Άν θέλη μπορεί και ν' αναπαυθεί λίγο. Τού έγουν έτοιμάσει τό δωμάτιο του ;

— Νά, είν' όλα έν τάξει. Μην άνησυχής.

— Σ' ευχαριστώ... Σ' ευχαριστώ Λιάνα !...

Πλησίασα τόν βοηθό του γατρού και τόν παρακάλεσα να περάσει στη βιβλιοθήκη. Κατάλαβε άμέσως τι συνέβαινε κ' έσηκώθηκε άμέσως να βγή έξω. Καθώς περνούσε πλάι μου μου ψιθύρισε :

— Άποφύγετε τις συγκινήσεις... Ή κατάσταση του...

Δέν μπόρεσα ν' άκούσω τό τέλος τής άλλης του φράσεως. ΕΙχα όμως καταλάβει. Έπρεπε ν' άποφύγω τις συγκινήσεις. Θα μπορούσαν να θανατώσουν τόν Έρνέστο. Πόσο μ' έστενοχωρούσαν και με θανάτωναν δλ' αυτά ; Τι ήθελε τάχα να μου πη !...

Η κόρησα είχε στό μεταξύ αυτό αντίληψη τι συμβαίνει κ' είχε σηκωθεί. Πλησίασε τόν Έρνέστο, τόν ρώτησε για τήν κατάσταση του, τοίπε δυό-τρία παρήγορα λόγια και βγήκε...

Μόλις πρόφτασα ν' αντίληφθώ ένα γνεψμο τών ματιών της, πού έόμοιανε πάνω-κάτω : — Έχε θάρρος... φτωχή μου Λιάνα... ύπομνη !...

Όταν έμείναμε μόνοι έπλησίασα στό κρεβάτι του Έρνέστου και κάθησα κοντά του. Είχα μία άλλωκοτη προαίτηση, ή καρδιά μου ήταν βαρύν άσαν μουλίβη...

Εκάθησα κοντά του χωρίς να μιλώ...

Δέν είχα τήν δύναμη ούτε να τον κτύπω στα μάτια, στα θολά του μάτια, πού θά τά πάγωνε πολύ γρήγορα ό θάνατος...

Αίσθανόμουν τό βλέμμα του καρφωμένο επάνω μου, σταγόνες ιδρώτος έτρεχαν στό μέτωπό μου...

Η σιωπή αυτή μ' έξενεύριζε, καθόταν επάνω μου βαρύν κ' άσχημη, σαν πλάκα τάφου...

Έξαφνα άκουσα τήν βραχνή και υπόκοψη φωνή του :

— Λιάνα !...

Γύρισα και τόν κτύπησα περιμένοντας να μου μιλήσει, να μου πη τι ήθελε.

Ή λύσηνα όμως τόν εμπόδιζε και για μερικά δευτερόλεπτα έμείναμε κυττάζοντας ό ένας τόν άλλον...

Στενοχωρημένη άπ' τό βουβό αυτό άλληλο-κτύπημα είπα κάτι για να δώσω τέλος στην ένευρωτική αυτή σκηνή :

— Είσαι καλύτερα Έρνέστε ; τόν ρώτησα.

Κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του και άντι ν' άπαντήσει στην ερώτησή μου άνασηκώθηκε με μεγάλο κόπο, τέτοιος τό λαμό του, μουσάρφες τό χέρι μέσα σ' άσφαρο χέρι του και μου φώναξε βραχνά και πινυμένα :

— Θα πεθάνω !...

Δέν τό περίμενα αυτό.

Ήταν τόσο άξαφνο, τόσο άπότομο, τόσο άπόροπτο, όποτε για μία στιγμή τά έχασα.

Ή γλώσσα μου δέθηκε, δέν ήξερα τι να άπαντήσω...

Συγχρόνως τά μάτια του ήταν άμειλιτα καρφωμένα επάνω μου, μάτια άρρώστου, μάτια έτοιμοθανάτου, μάτια άνθρώπου πού άγωνιά, πού τόν καιεί ό περτεός, πού αγαπά και ζηλεύει, πού θέλει να ζήσει και νοιάθει συγχρόνως τήν παγωμένη πνοή του θανάτου κοντά του !

Πέρασαν άρκετά δευτερόλεπτα, άρκετές στιγμές φρικτής και άπερίγραπτης άγωνίας, όσο να μπόρεσω να συνέλθω και να του ψιθυρίσω, τρέμοντας όλόκληρη :

— Έρνέστε !... Θεέ μου !... Τι' είν' αυτά πού λές ; Ο περτεός σε παραλογίζει... Έσύ... έσύ θά πεθάνης !... Όχι, όχι...

Τά λόγια μου όμως αυτά δέν τόν ημπούσαν διόλου. Έξακολουθούσε να με κυττάει ταρμωμένος, άγνωστός σχεδόν. Κ' έξαφνα μου ξανάπε, προσαπαθώντας ν' άναπνεύσει έλεύθερα :

(Άκολουθεί)

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Άρχίζει τό δέπεροχο μυθιστόρημα του Τζέιμς Σμιθ

«ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Μυθιστόρημα έρωτος, άπιστίας, έγκλημάτων, μυστηρίων και τρόμου, μυθιστόρημα πού θά σας συναρπάσει, θά σας καταπλήξει, θά σας καταγοητεύσει !...